CLEMENTINA ARDERIU

CANÇONS I ELEGÍES

PUBLICACIONS DE «LA REVISTA»

BARCELONA

MCMXVI

NTRAL

CANÇONS I ELEGIES

A

Monsieur Florent Biber

par qui

Dieu ens fou a la vora

benastruga l'hora-

i ens benei

Clementina

CLEMENTINA ARDERIU

CANÇONS I ELEGÍES

LA REVISTA
BARCELONA
M C M X V I

LLOEU BEN ALT...

Lloeu ben alt, vosaltres mos sentits,
el despertar del jo que en mi dormia;
no us desconorit esdeventr petits
enfront de tan alada senyoría.

La vostra humilitat li farà honor,
aquella que en el fons més us tortura:
el jou serà clement de tal Senyor,
car de molt alta llet és sa natura.

Ell nia dintre meu tan dolçament
que per sa gracia la dolô és partida:
per soń voler ma vida indiferent
dins una nova fe s'és redimida.

I tot desig impur serà extingit
per vostra cortesia generosa:
així al clar triomf de l'esperit
ma carn será discreta i piadosa.

PARLA L'ÁNIMA

Quan dins el fang hauràs repòs. O torça
d'aqueixa càrn que m'és, per vil, feixuga,
l'esplèndid món mostral en prometença
per mon amic el lleu inexpressable,
serà llavors ma patria generosa
i al foc sagrat que al damunt seu s'abranda
podré - O goig suprem! - purificar-me.
La terra, lloc de doloroses glories
i amors mentits, vulgues o no em governa.
Mon feble drap de vestidura humana
més que elm i escut és conductor d'ofenses

Companyes lleus ja deslliurades ara,
oiu mon plany i mon conjur oiu-me:
a mi veniu en alambor diviña,
deu-me les mans i que enlairada em vegi
per vostre esforç a les regions serenes.
Que jo sabré en un dolç cant lloar-vos
com mai oïl dels immortals sería.

ESPERIT, PER NO DORMIR...

Esperit, quan tu vetllaves
era ric nostre casal;
era ple de sol i d'aire
i amb les guardes al portal.

I ara elles són inútils,
que ies té preses la sòn;
i cap hoste no s'acosta,
que ienen llevat el poni.

Esperit, en quina cambra
tan pregona t'ets colgat
que t'és llevada la joia
i les ganes de combat?

Part de fòra, on galejaves,
el món és lluent i blau:
esbatana les finestres
damuni de la buida pau!

Que la llum eniri senyora,
cada raig – sò de clarí,
Esperit, per no dormi...
Esperit, on són les armes
si l'enemic fos aquí?

BEATITUT

La via inconeguda que mena al lleu fini
sense ombra de paura segueixo pas a pas;
mon seny de tot s'admira i guaita ací i allí:
igual l'infant indòcil que 'du la mare al braç.

Què hi fa que al lluny tenebres amaguin mon destí
si entorn la pau me crida rient amb clara faç,
i fins la molsa humida de vora del camí
més flonja es fa si en ella reposo mon còs laç?

CLEMENTINA ARDERIU

Seguda dalt d'un marge, contemplo als vianants,
i presa per les gracies a flor de llavi errants
tothom que em parla jo amo, d'amor que als ulls floretx:

i d'ell ne soc pagada, perquè si algún me fuig,
més bella amor retrobo amant sens por d'enuig
la eterna meravella que el curs del sol regeix.

ME PLAU SABER-TE APROP...

Me plau saber-te aprop, Amor mesquí,
que ara ja no temo les sagetes;
conec ton pas lleuger, ton riure fi
i la senior de llirs i violetes.

Me plau a mon entorn veure't teixí
les malies cada volta més estretes;
miro com sotges, O pastor rui,
per enriquir d'un nou anyell les pietes.

De res t'ha de valer la fina adressa
ni de tos passos la exquisida pressa
sinó d'esdevenir enquimerat:

No veus que ton poder contra mi cessa?
Amor, milor amb mi lliga amistat,
i tal com ets combat al meu costat.

ANACREONTICA

Entre el fullatge humil
Amor trobí adormil
un dia que a l'aizar
jo entrellaçava roses.
Si goses, si no goses,
veient-lo tan gentil
– qui el pensaría vil? –
l'agafo per les ales,
i dins el mar de vi
que un beire m'oferia
ben tost el submergia:

t'el beire, sobreixint
de la polida vora,
vessava tot alhora
el vi i Amor retut
ran del meu llavi eixut.
Al las, que d'aquell dia
dins mi no hi ha repòs!
Amor servo reclòs,
mes senio torbadores
extremituis estranyes,
i un lleu contacte d'ales
a dins de les entranyes.

SANT JORDI

Avui m'he dit: —Per què no cantaría
la gloria de Sant Jordi i l'alegría
que ens porta sa vinguda per l'abril? —
i una veu s'aixecava entre les mil
que canten dintre meu l'himne a la vida:
—Cuileu, rosers; finiu vostra florida,
que el cavaller Sant Jordi ja és aquí! —
Ve lot humit de rou i serení
nit a través; du flaire catalana
de farigola i herba casolana,

i la pols dels camins on ha passat.
Per les tendres donzelles du un amat
—un dolç amat més bo que no volien,—
per les mares allò que es prometien,
i al jovencell poruc l decantat
li porta l'ardidesa del combat.

—A tots la portes la lliçó guerrera,
Sant galant, Sant armat,
que per cimera dus la primavera.

EN VENIR NOSTRA DONA DE LA MERCE

Allavors que el dia mor
poc abans que no solía
i una engunia havem al cor,
– ai Abril, qui et copsaria! –
just quan l'últim raïm d'or
sota el cep ja es desficía,
i ens apar lo nostra sòrt
no tan clara ni tan pia,

Vós veniu, Dòna serena,
la més pura i més clement,
per salvar la ciutat plena
i guarir la vostra gent
des del mar a la carena.
I nosaltres, que l'oblit
volgué fer-nos cosa seva,
redrecem el cap ardit,
i besem la mà que ens lleva
dol amarg i foll delit.

PASSA

Passà. De son destí la incerta via
el conduí vers mi august i gran.
Quan per primera volta apareixía
digué, meravellat, mon seny infant:
«D'un déu triomfaría
les lleis de saviesa disputant:
que tot en ell devé raó i mesura,
i fins son rostre té
aquella serenor que dón l'altura».
I és que no el veia bé.

CLEMENTINA ARDERIU

No veta dins la falsa timidesa
aixecar-se soperb son esperit,
nt el foc de la impuresa
llengotejar sota sa pell ardit.
Tost el vegí, però, que ja el traia
un esperit pervers que es mostrà lleu
entre la obscura ona d'harmonía
d'aquell parlar tan seu,
i dins l'esguard aquell, que en altres ulls no nta.

Sos ulls, O quina bella prometença!,
i a un temps, – O.damnactó! –
atreuen com abtm d'amor immensa
mes tot seguit fan recular de pô.

. . . . . .

Encara avut he vist la seva imatge
que tota m'ha astorat.
Passà. Deu guii son errabundatge
t ens lliuri de pecat.

LA OBSTINADA

L'orgull de la victoria contreu son llavi humit,
son tors es dreça encara i és en tensió son pit:
de l'última embranzida, cruel i mesurada,
t'irat fuet tremola a dins la destra atçada.
Ha flagellat el rostre d'aquell ardit infant
qui tot encès de joia i al ritme clar d'un cant
prometedor de gloria, se us apareix a voltes,
pren vostres preferencies que abans anaven soltes

i dolçament les junta, feni-vos del goig esclau.
Mes ella, la obstinada, de pit retort, el frau
presseni, i cada volta que el tieu infant la cerca
vestint nova disfressa, la troba tan enterca
que creu invulnerable la estada de son cor.
O pobre cor que et migres dins la fredor de mort
d'aquesta carn que et volta!

TA LLUM, SENYOR...

Ta llum, Senyor!, que orba i astorada
l'ànima va, i tot la crida a engany:
obri's per ella, fet enrera el dany
d'un món obscur, la veritat callada.

Són tantes, ai! les enganyoses vies
i les cruïlles d'eix etern jardí,
que cal ta llum per arribà a la fi
i per endevinar en quina sies.

Fes-li, Senyor, la prolongada nota
i clara oir de ton comandament;
del goig d'haver-te oït, fini el lament
de l'humanal voler que vil l'assota.

Que ella, venint a Tu – O l'ardidesa
que dón la fe! – un nou delit haurà,
i consianiment, sigui alterós o pla,
beneïrà el camí on l'hauràs mèsa.

EL MOT

No me'l digueu, O Amic, el mot no dit:
guaitant de vostres ulls per les clivelles
deixeu-me'l recercar dins vostre pit
tal com en ell lenta amistat l'ha escrit.

O lleus i gràcils lletres, com sóu belles
dant-vos les mans! Ni l'or ni les estrelles
fulguren com vosaltres vora el cor
on impera la flama que no mor!

No volgueu enlairar-vos fins al llavi,
que l'atre allí té la fredor d'un glavi
i us occiría, encar que abrigallat
fos vostre còs per un mantell brodat
amb trema immortal de poesía.
Resteu. No ha de mancar-vos companyía:
com sé que cosa meva us és plaent,
a vosaltres vindrà mon pensament
–tot hora que d'esforç se vegi lliure–
mentre perdurt en mi la fe de viure.

Per tal com vostre mot m'és conegut
cal essê estrany, O Amic, al foll traüt.

QUE ET TORBA...?

Què et torba, que tremoles com un bri,
O ànima mesquina?
Com has perdut ton riure clar d'ahir
tu que et vanaves de seguir la fina
llei de govern que a judicar ens mena
vanes les lluites de l'estat futur?
Qui ha interrompuda aquella bella trena,
enc que insegura, de ton viure obscur?

– Confonen mon orgull les raileries,
O mon vell Seny amici
Però m'és dii el que ni iu sabíes:
estol de cosa nova són els dies
a ser, i aterradors del bé aniic:
– qui en vencería la carrera folia?
Així d'allò que m'era car ahí
soc allunyada, tani que avui me solla
fins el record de mon passat camí,
Dur és l'avui, car, oblidant la clara
joia de viure que en ei moment riu,
fito l'esguard enilà pensós encara
per destriar el lluny paratge ombriu.

Perque és ombriu, amat i liuny de mi,
soc tota tremolosa com un bri.

A L'ESPERANÇA

O Esperança matinera
i jocunda a l'esperit!
tu que fas la dolô enrera
i et decanies al sentit,
repetint el mot ja dit
enllaçat al mot «Espera»;
tu que esguardes fit a fit
i esvaeixes el neguit

de la llarga carretera,
i ens allunyes el convil
de la pàl·lida hostalera
que propicia allà ens espera
en el terme mig-partit
d' – ara és dia – ara és nit –;
tu que tens la cabellera
de maragdes, i el vestit,
i de verd has coloril
l'herba del meu pral lleugera,
fes-me eterna dins el pit
l'alta estrofa volandera,
amb la deixa de neguit
de cercar el mot no dit.
Vulgues ser ma mainadera;
d'ençà que amor m'ha colpit,
caminar sola m'esvera:
soc l'infant emperesit
que resta sempre al darrera,
fins que tu l'has acollit
a l'escalf suau del pit.

O Esperança! si és escrit,
vina, o ves-te'n ben lleugera.

A LA FE

Sóu dissemblants, rossa i bruna,
mes teniu l'aire germà.
Si Esperança em du de l'una
tu em duràs de l'altra mà,
i ma vida serà pia
i el meu pàs no es mourà en va.
I viuré com un infant
que ho creù tot i s'extasía...

Un jorn fou que et defugia
que tu em cridaves de lluny:
he pecat de gosadía,
i ara el meu pecat me puny.
Fe, senyora dels humils,
tu que ioihora ets propicia,
i àdhuc dinire els cors més vils
sabs trobar una claricia:
vina al meu, que és iot obert,
i com terra assaonada
sols espera la petjada
del benèfic sembrador.
Sembra-hi iu mania llevor
de flors alies de virtut.
O jardí de pulcritut
què seràs, cor meu, si resia
Dòna Fe per jardinera!
O divina missatgera
enire els homes i el bon Déu!
dóna'm l'ànima xaiesia,
que vuli viure vora ieu;
iu em faràs un pic més bona
i creieni, que prou me cal,
tu sabràs fer-me ben dòna,
sempre forta i sempre igual;

I quan l'Alta Veritat
vulgui fer-me cosa seva
tu em diràs: «Dòcil posat!»
I quan hauré trespassat
seguiràs – dolça veu teva: –
«Aquest és, no hi plou ni hi neva,
sant camí d'eternitat.»

Ara vina al meu costat,
que s'acosta el benamat.

IMPRECACIO

Atura't, Pau severa: què pretens?
Vols tornar a cenyir mos pensaments
dins ta mesquina vesta feta a mida,
que, exultant i agençada de mentida,
els mostres noves gracies i nous béns?

La teva saptencia no et valdrà,
ni el dolç repòs, ni l'or que els puguts dà,
que avui governa en mi ion enemiga
i nt un vestigi resta de l'antiga
poixança teva. Còm s'és fei humà

d'ençà que t'ha banit, i ple de seny
mon sentiment! Un clar desig l'empeny
(que dóna inquietut a aquell que mena
vistó de claretat, mes d'altre mena
que tu) i es sent tan fort que un món estreny.

Favorable, ma nova amiga ha dut
a un terme cobejat, lluny de traït
mon llarg desig... Soc lliure d'esclavatge!
Ves-te'n entlà i lluny: ton veïnatge
– un Déu em lliuri de ton rostre eixut –
podria desvetllà un remordiment
que em fóra nosa en mon estat present.
El qual entre una fe i una temença
sab hostatjar la joia més intensa.

Ves-te'n, O Paul o sens que n'hegui esment
d'una bufada se t'emporti el vent.

SI FOS NOMES L'INUTIL...

Si fos només l'inútil
bufec de la ventada,
o la cridaire pluja
del pàlit núvol nada,
que em flagellés el rostre
o em castigués el pit,
jo ferma sostindría,
i fins riuría d'elles:
enllà el sol vessa d'or,
la nit alegra el cor
amb un tresor d'estrelles.

Però si un goig s'obstina
i no vol ser banit
del bell indret on nia,
qui amb ànima prou forta
el posarà a la porta?
Potser això seria
el que el bon seny comporta;
mes, com lliurar llavores
de dubtes i neguit
el pobre cor que plora,
sense entregar-lo alhora
a un enemic oblit?

EL SECRET

El secret s'és divulgat.
Ai, la gent de meni obscura!
del secret s'han emportat
una mica de dolçura:
l'han malmès i l'han colpit
fins llevar-li la figura,
mes al fons de l'esperit
el secret encara dura.

Mai sabràn com allà nia,
com és ric de joveniui,
nt els camins per on fa via.
Joia, fes-lt companyía,
i mena'l amb ia virtut
allà on no arribi el traüi
ni ia buida enraonía.

St el veni passa tot xiulant,
sigui mig-jorn o ilevant,
– «Passa, vent, t Déu te guii».
jo seré viveni per iant
que el dolç secret en mi nii.

AVERANY

Jo no seré per mesquinesa enduia
ni a mig camí es deturarà el ieu pas,
i quan enllà – que jegui dins el vàs
aquesta carn que una paraula immuta –
érem tu i jo, la munior mesquina
dels homes necis – que per sort fatal
no veuen relluir la gemma fina
que és tota sola dintre el xorc cabal –

la veu potsê alçaràn en lloa nostra,
si una guspira els encenia el rostre
del foc que als assenyats dóna comport,
ia chor amb ells, del nostre amor la gloria
diràn ben alt per redreçâ el llur tort.

LLUNYANÍA

Diu una veu dins el pregón:
«Per què tan sola, O fina amada?
Baneix el dol, que avui el món
ve à tu per via insospitada».

– «Si entra la gent a dintre meu
per vils camins i d'amagada,
al de la gent! no és aire lleu
el de la meva revolada!»

Diu altra veu: «Va ser ahí
que el teu amat, dins la vesprada,
a ta mirada s'abscondí:
demà el tindràs ja de tornada.»

– «No vull conort ni que em mentiu.
Si pel dolô alguna oblidada
virtut dins l'ànima reviu,
vull del dolor tota l'amplada.»

I encara una altra com un dard:
«I què sabs tu, O enquimerada,
de ço que vols? Baixa l'esguard!
La llei del món t'és ignorada.»

– «Dius bé. No és gracia de la ment
aquesta llei. Massa ufanada,
se'n vestiria impudentment
– ai folta ment sempre gosada! –

Mes jo la sé dins l'esperit,
– era la terra just nou-nada
que dita em fou: dins l'alta nit
jo feia un punt de l'estelada. –

I lo per ella veig el sol
quan negra nit és davallada,
i quan prop meu s'obstina el dol
ella em fa l'hora reposada.

Veus de la terra, no em planyeu,
que Amor dins l'ànima és entrada.
Sola amb l'Amor?... Qui m'ho retreu?
L'amat vindrà una altra vegada.»

ELEGIES

Jo us sabés mort, la recordança vostra
dins mi viuría, però menys amarga:
el meu malastre esdevindría plàcid
quan dins la nit, d'un remoli d'insomnis
vostra figura resplendent de gloria
es desprengués, i de sa veu commosa
aladament jo em sentís dita amada.
Jo us sabés mort, la dura llei de l'ombra
que res respecta, ni l'Amor detura,
jo acataría — ja vençut i adicte

mon cor al seny – i de pietat deserta
per ma dolor, serenament diría:
«El Destí sol de ma dissort acuso!
Amant i amat per a mi fou: m'espera
molt més enllà d'aon un dia el duia
el seu daler de conquerir la gloria,
l'ardida gloria que per mi cercava...»

I sempre avant, per mon camí llavores
faría via sens parar-me gaire:
només el temps de fer-vos holocaust
de tot el bo que'm fos donat i digne.
Així mon torn arribaría prompte,
i em fóra llum de gracia la monjota
que fita immòbil el llindar del viure.

Saber-vos mort, més que infidel voldría.

ARA SOC EN EL LLINDAR...

Ara soc en el llindà
que cap dol no em colpiría.
– Al Amor, i si demà
jo el perdía! –

Ara un doiç encantament
em fa clara tota cosa.
– Part de dins s'ou un lament,
porta closa. –

Ara el cor gusta el seu pa
i l'amor hi és meravella.
Massa prompte llanguirà
la parpella! –

PENEDIMENT

Avui, Senyor, que el vostre dit
damuni ma lesia s'estenía;
avui, Senyor, que m'heu colpit
i m'heu dat febre d'agonía;
avui, Senyor, i cada dia
siau mon Sempre Beneït.
Sabent que així us feia tort
lassa de mi! al goig em dava.
Ai, si mon ànima us furtava
l'àngel damnat vora la mort!
Si un altre dia us oblidava
colpiu, Senyor, colpiu més fort.

Us tenía al meu voltant
i us mig veia i pressentia!
Senyor, em sóu al davant
i altre cop us negligia!
I ara Vós que sóu tan just
—perquè el pecat cometía—
em fèu sentí el vostre tust
i m'entenebrtu la via.
Mes jò, Senyô, us vull honrar
i desirar-vos voldría.
O, si us deixéssiu pregar!
Si accepteu l'ofrena pia!
Jo us dono tot aquell bé
que hom sospira i hom voldría,
jo us dono tot el que té
hom, i el pa de cada día
per l'humil recó, tan clar
si amb l'amat el compartía,
per aquell seu dolç mirar
i la mà dintre la mia.

CANÇÓ DE LA CONFORMITAT DE CADA MOMENT

Tendra llum del dematí
blanca i daurada:
jo et pogués servar en mi
a mig-diada.

Sol ardent en plenitut
de l'hora calda:
qui et tingués al vespre eixut
dintre la falda.

Cel diàfan i estrellat
de nit primera:
al la fosca solelat
que el ve al darrera!

Dolça pau de l'alta nit,
profunda i pia:
tu finant, serà el brogit
de tot un dia.

Dolç Amat – O, no el doiguésl –
adés i ara,
l'hora trista ha fet després
l'hora més clara.

I és la joia del moment,
que ens aconorta,
com la llum senior que el vent
du i se'n emporta.

EL NOM

Clemenlina em dic
Clemenlina em deia.

Altre lemps jo fui
un xic temorega:
el nom m'era llarg
malelx que una quelxa
I em punyla el cor
quan les amigueles,
per fer-me enutjar,
molts cops me'l retrelen:

«Quin nom més bonic»
—deia alguna d'elles—
«però no l'escau,
és nom de princesa.»
«Ai, quin nom estrany!»
—moltes altres feien—
I jo al fons de tot
sentía l'envejа
dels seus noms tan clars
de María o Pepa.

Clementina em dic
Clementina em deia.

Però un any se'n fuig
I un altre any governa.
Aquell nom que abans
féu ma timidesa
I tornà després
una dolça fressa
sobre'l llavi nu,
—jo mateixa el deia—
ara m'és honor
I m'és meravella

Cap nom és tan bell
damunt de la terra
com el que l'amal
em canta a l'orella!
i entra en els recers
de l'ànima meva
i em munta al cervell
i em clou les parpelles.

Del cel de l'amor
lombava una estrella...
Ara el nom em llu
damunt de la lesta.

Clementina em dic
Clementina em deia.

D'UN MATEIX TANY

Perquè sóu inconegudes
de iothom sinó de mi
i us ciny tanta timidesa
que us esglaia Amor vei.

Perquè haveu sola caricia
d'una túnica de lli,
O vosaltres que neixieu
coronades d'un robí!

Perquè sóu suaus i dolcés
– juny us feia emmadurí –
i resteu dalt de la branca
sens que us vinguin a collí.

Perquè ahir jo us veia tristes
i al devora del llanguí,
i perquè ara sóu enceses
com les roses i el bon vi
– cantaré la vostra gloria,
la d'avui i la d'ahí.

PREFIGURANT

Jo diré, jo diré, jo diria
si avui fos el dia;
«No temo la nil:
que al matí Deu m'ha estat a la vora
—benastruga l'hora!—
i m'ha beneït.

Ja no só la donzella poruga
que cerca l'espluga
per fer-s'hi un caliu.
Só la dòna que es sent iola forta
al pas de la porta,
i gualla i somriu.»

Jo voldré, jo voldré, jo voldría
que ja fos el dia
i en ser l'endemà,
per fer tal com l'infant que la mare
deixa i dubta encara
si sab caminà.

Com l'infant que al llençar-se vacil·la,
i son ull vigila
si troba un company;
i en haver-lo sa passa és segura,
i ja no lé cura
de tort ni de dany.

Jo seré, jo seré, jo seria
en ser ara el dia,
com nau en el port
que al record de passades tempestes
tem noves conquestes
i pensa en la mort.

En la mort que ara poc jo burlava
—que no l'enviava

pas Nosire Senyor –
i pressento a la joia més pura
un «Sempre no dura;
la maia un dolor».

Que no sé què faré ni diría
si avui fos el dia.

I SI LA MORT SOTJAVA...?

I si la mort sotjava
allà mitant camí?
—Deixa la mort que sotgi:
tal és la teva fi
i tot serà debades:
no et té de compadir.

No la defugis massa,
que ella bé et cercarà.
Fes-te'n millor l'amiga:
llesca-li del teu pa.
Pensa sovint en ella
i així no et sobtarà.

– Amiga la voldria
ja que se m'ha d'èndur;
però si un dia em deia
– quin sò de veu més dur –:
«Deixa'm la vía lliure,
que avui no vinc per iu»:

Com podré jo servir-la?
Lladre de camí ral
que no ens abat la vida
perquè de res li val,
i ens pren les vestidures
i l'or per nostre mal!

Talment així un pacte
pogués jo amb ella fè:
O Mort pren-me'l quan vulguis
i quan ei vingui bé,
si amb ell per robería
m'hi prens a mi iambé.

EL CAMÍ

Camí, que em menes i mai no ets igual,
ara la vall i les verdes pastures
deixes enrera, i travessà et cal
l'hort dels raïms i les pomes madures,
dels reguerols per on l'aigua s'esmuny,
i de les molses amigues i gerdes;
l'hort que suara jo veia tan lluny
i l'ull m'omplia de tremolors verdes.

Camí que em menes, quan surti de l'hor
seràs encara suau com els ara,
o en la muntanya t'enfilaràs fort,
o t'abatràs en la pendissa avara?
Seràs potsè a l'altra banda finit
i ja els meus passos podrien comptar-se?
Camí que em menes i encara els florit,
camí que has pres la meva joia esparsa
i de tos marges fidels l'has cenyit:
ara que el peu és llisquent i les hores,
el ieu finar no em doldría ja pus,
que el dolç amat s'enllaçava a mes vores
i amb un mateix caminar te'ns endús.

INDEX

INDEX

	Pàgs.
Lioeu ben alt...	7
Parla l'ànima	9
Esperit, per no dormir...	11
Beatitut.	13
Me plau saber-te aprop...	15
Anacreòntica	17
Sant Jordi	19
En venir nostra Dòna de la Mercè.	21
Passa	23
La obstinada	25
Ta llum, Senyor...	27
El moi	29

Pàgs.

Què et torba...? 31
A l'esperança. 33
A la fe 35
Imprecació. 39
Si fos només l'inútil... 41
El secret 43
Averany 45
Llunyania 47
Elegies. 51
Ara soc en el llindar... 53
Penediment 55
Cançó de la conformitat de cada moment. 57
El nom. 59
D'un mateix tany 63
Prefigurant. 65
I si la mort sotjava...? 69
El Camí 71

AQUEST LLIBRE DE CLEMENTINA ARDERIU
TERCER DE LES PUBLICACIONS DE
«LA REVISTA», FOU ACABAT D'ES-
TAMPAR EN ELS TALLERS DE
«LES ARTS GRÁFIQUES»
DEN JOAN COMAS
EL DIA DARRER
DE JULIOL DE
MCMXVI

FE D'ERRADES

Pàg. 14	línia	1	diu ala		i ha de dir	ela	
» 16	»	5	»	milor	»	»	millor
» 36	»	16	»	què seràa	»	»	que seràs
» 45	»	6	»	erem	»	»	serem
» 51	»	1	»	ELEGIES	»	»	ELEGIA
» 54	»	3	»	Maasa	»	»	—Maasa

A més, ala versos de la pàgina 56 conalituaixen una poesía indapendent, posada, par una error de compaginacio, com una continuació de l'anterior. Cal. donca, afegir-la tambe a l'índax, amb el primer vers com a titol.

BIBLIOTECA CENTRAL
83-8°
5618

12

Reg. 162187

BIBLIOT
8
5

CAEN, HUSSET